

# Het dode konijn



PIETER VAN EENHOGE

Onze buurt heeft iets met huisdieren. Iedereen heeft wel een beest waar hij of zij bijzonder aan gehecht is. Bij mij is dat mijn hond, en mijn buurvrouw heeft dan weer haar konijn waar ze tuk op is. De beesten van onze buurt zijn heilig. Als het konijn van mevrouw Van Camp ontsnapt, gaan alle inwoners van de straat mee op zoek, desnoods met zaklantaarns en met de zakken vol wortels. Ikzelf heb het niet zo voor konijnen. Ze maken me zenuwachtig met hun voortdurend bewegende snuit; ze doen me denken aan een schooljuf van jaren terug die over mijn schouders in mijn schriften kwam kijken en haar warme, astmatische adem in mijn nek joeg. Alleen een hond kan mij vertederen. Ik loop dan ook hoog op met Copernicus, mijn uitbundige Duitse herder die in de buurt bekend staat als ‘een beest met een grote muil maar met een klein hart’. Hij heeft een absurd karakter dat in grote mate met het mijne overeenkomt: hij blaft op alles wat voorbijkomt – van vrachtwagens tot moeizaam voorbij schuifelende oude vrouwtjes – maar als puntje bij paaltje komt, gaat hij kwispelstaartend liggen of handjes likken. Hij heeft een weke inborst, vermoed ik dan, en daar ben ik niet ontevreden over. Zijn zachtaardigheid komt goed van pas in een buurt vol konijnen, katten, hamsters en tortelduiven.

Een drietal dagen geleden echter gebeurde iets waardoor ik ogenblikkelijk het geloof in de teerhartigheid van mijn hond verloor. Het was op een zonnige dag in het weekend. Ik lag uitgestrekt te genieten van de voorjaarszon toen Copernicus onverwacht iets zachts en vormeloos naast me neerlegde. Ik richtte me op om te zien wat het was, en dacht secondenlang dat hij een oud stuk bont uit een of andere vuilnisbak opgegraven had. Het ding was behoorlijk smerig, het zat onder de modder en rook naar rottend afval.

‘Vies!’ riep ik tegen Copernicus, die ogenblikkelijk zijn kop liet hangen en een klagend geank liet horen. Ik trok mijn neus op en schoof het van me af. Meteen besepte ik dat ik me vergist had. Het eerste wat me alarmeerde, waren de knaagtandjes, daarna de flaporen. Dit was niet een stuk bont uit een vuilnisbak. Dit was het konijn van mevrouw Van Camp, zo dood als maar kon, met een snuit die uiteindelijk opgehouden was te bewegen.

‘Wát?’ riep ik, maar meteen besepte ik dat ik me stil moest houden. Mevrouw Van Camp kon ieder moment haar tuintje in komen. Dit was vreselijk. Ik wist hoezeer ze aan het beest gehecht was. Ik kende ook haar halsstarrigheid: nooit van haar leven zou ze dit mij noch Copernicus vergeven.

‘Hoe kon je zoiets doen?’ fluisterde ik woedend tegen de hond, die mijn paniek rook en met zijn staart tussen zijn poten in cirkels om me heen liep. Ik was zo versteld dat ik niet meteen kon bewegen. Niet alleen leek het me onwettelijk dat Copernicus het beest gegrepen had, maar dat hij daarenboven met het lijkje gespeeld had, was helemaal grof.

In de tuin van mevrouw Van Camp was het stil. Ik hoorde wel stemmen op straat, en voor alle veiligheid gooide ik mijn strandlaken over het dode konijn. Mijn hersenen werkten op volle toeren. Hem gewoon ergens op haar gazon leggen kon niet. Copernicus was het enige beest in de buurt dat groot en sterk genoeg was om een dergelijke moord uit te voeren. De overbuur had wel een collie die net zo groot was als mijn Copernicus, maar iedereen wist dat hij stokoud was en dat zijn tanden zo los zaten dat ze nu en dan in een homp brood achterbleven.

Ik pakte het konijn met laken en al op, en bracht het naar binnen. Ik kon het laten verdwijnen, begraven of verbranden, maar ik wist dat mevrouw Van Camp binnen tien jaar

nog wortels en korrels in haar tuin zou leggen 'voor het geval hij terugkwam'.

Er moest een betere oplossing zijn. Ik ijsbeerde door de keuken. Toen ik de fles wasverzachter op het aanrecht zag staan, kwam ik op een idee. Ik greep de fles, nam de vier hoeken van het laken waarin het konijn gewikkeld was op, en ging naar de badkamer. Ik deponeerde het hele zwikje in de badkuip. Voor ik begon, zette ik de twee ramen open om de muffe geur te verdrijven.

Het dier was smerig. Maar gelukkig was er geen spoor van bloed. Met het warme water uit de douchekop spoelde de modder bijna moeiteloos weg. Ik opende mijn flesje rozenshampoo en wreef er de pels van het dier mee in. 'Voor delicaat haar' stond er in rode letters op. Ik bleef shampoo toevoegen tot het beest lekker schuimde.

'Buiten!' riep ik naar Copernicus, die vanuit de gang kwam kijken wat ik deed.

Ik spoelde het schuim weg tot alle zeepresten verdwenen waren. Nat zag het konijn er nog vreselijker uit dan daarvoor. Nu zag hij er niet alleen morsdood uit maar ook gestroopt! Ik gaf hem een tweede beurt, dit keer met de wasverzachter. Toen hij helemaal klaar was, en er geen zeepresten meer te bespeuren vielen, droogde ik hem met de zachtste handdoek die ik kon vinden. Zijn pelshaartjes klitten minder aan elkaar en gingen rechtop staan. De badkamer vulde zich met de geur van rozen en lavendel. Maar hij bleef er akelig uitzien met zijn veel te donkere kop en zijn halfnatte lijf. Zijn flaporen vielen plat langs zijn kop. Er zaten druppels onder zijn nagels. Je hoeft geen expert te zijn om te zien dat hier geknoeid was.

De haardroger bracht soelaas. Ik legde het beest op de mat en droogde en kamde hem net zo lang tot hij er mooier en echter uitzag dan hij in zijn leven ooit geweest was. Ik vond het bijna jammer dat ik hem niet kon houden, zo lieflijk was hij.

Toen ik klaar was, haastte ik me naar beneden. Ik zette het konijn in het mandje waarin ik om mevrouw Van Camp een plezier te doen altijd stukjes sla en wortels voor hem bewaarde. Ik wist dat ik geen tijd te verliezen had. Ik sloop de tuin van mevrouw Van Camp in. Ik liep naar het konijnenhok, waar ik me uit het zicht van het huis meteen een stuk rustiger voelde. Als ze nu buitenkwam zou ze denken dat ik haar lieveling wat keukenrestjes kwam geven.

Het huis bleef stil. Ik legde het konijn voorzichtig op een bundeltje hooi in de linkerachterhoek van de kooi, zijn favoriete plekje. Ik duwde zijn pootjes onder zijn lijfje en legde zijn oren op zijn rug, waardoor hij er helemaal levend uitzag. Het resultaat was meer dan bevredigend. Hij leek zo weggelopen uit een reclame voor wasmiddel of ander zachts. Ik sloop de tuin uit en sloot me op in mijn keuken om daar af te wachten wat er zou gebeuren.

Het duurde niet lang. Mevrouw Van Camp kwam terug van haar wandeling en liep haar tuintje in. Ik hield me ver van het raam af. Het enige wat ik hoorde was een ijzelijke gil.

'Ze heeft ontdekt dat hij dood is', zei ik tegen Copernicus, die ik angstvallig binnenhield uit vrees dat hij de parkieten en de kippen van de overbuur zou molesteren. Ik voelde me opgelucht. Nu was alles voorbij. Mevrouw Van Camp zou een paar dagen rouwen, en ik nam me voor haar zo snel mogelijk een nieuwe lieveling cadeau te doen. Ik ging voor de televisie zitten en ontspande al mijn spieren.

Ik werd evenwel opgeschrikt door een politiewagen die met draaiend zwaailicht voor de deur van mevrouw Van Camp stilhield. Copernicus begon onbedaarlijk te blaffen. Een hartaanval, was mijn eerste gedachte, en ik snelde naar buiten. Gelukkig vergiste ik me. Mevrouw Van Camp stond gezond en wel op de stoep, druk pratend en met de armen zwaaiend.

'Een mirakel!' riep ze. 'Een verrijzenis!'

Ik ging wat dichterbij staan om te horen wat ze vertelde.

'Gisteravond vond ik mijn schat dood in zijn kooi', zei ze hijgend. 'Ik had hem begraven in een put onder de linde, maar nu zit hij gewoon terug in zijn kooi!'

Ik versteende ter plaatse. Ik ging niet bij haar staan. Ik keerde op mijn stappen terug en sloot me op in mijn keuken.